

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 18. okt. 2020

Kirkedag: 19.s.e.Trin/B

Tekst: 1 Mos 28,10-18; 1 Kor 12,12-20; Joh 1,35-51

Salmer:

SK: 318 * 26 * 335 * 164 * 471,1 * 68

LL: 318 * 26 * 164 * 68

To temaer trænger sig på i dagens bibelfortællinger. Der er nok flere; men vi skal i dag fokusere på to temaer. Det ene er Gudsfolkets velsignelse, og det andet tema rammes ind af det i evangeliet, der handler om at se. Se Jesus. Selv om det er to temaer, så hænger de faktisk tæt sammen og er måske snarere to sider af samme sag.

Vi tager udgangspunkt i beretningen om Jakob, der drømmer om himmelstigen og som af Gud Herren selv får at vide, at i ham, altså i Jakob, og i hans afkom skal folket blive talrigt og velsignet. Et andet sted i Ny Testamente tager Paulus faktisk dette op, dog i forbindelse med Abraham, Jakobs farfar, og tolker dér Jesus som værende det afkom i hvem velsignelsen skal forankres. Derfor kan beretningen om Jakob også muligvis være en Jesus-profeti tidligt i Det gamle Testamente.

Men ser vi, hvad absolut også er muligt, afkommet som værende Jakobs efterfølgende slægter, så passer det faktisk også med historien. Jakob blev jo stamfar til et mægtigt folk, Israels folk, og nogle kapitler længere henne i 1 Mosebog har Jakob en brydekamp med Herren, og den ender med, at Jakob fremover skal hedde Israel. Han bliver Guds folk, og folket er Guds folk qua Jakob.

Hvis vi ser på dette folk og dets historie, og i særdeleshed dets Guds-historie, så er det en historie, som svinger op og ned når det handler om velsignelsen. Snart er folket rigt velsignet af Gud Herren, og det går dem rigtig godt; snart er de noget mindre velsignet, og det går dem dårligt. På et tidspunkt holdes velsignelsen så meget tilbage, at de endda mister deres forjættede land, og kun en meget lille rest af det oprindelige folk bevares. Og meget langt hen ad vejen skyldes velsignelsen eller manglen på den folkets troskab eller troløshed mod den pagt, Gud har indgået med dem. Det skyldes deres troskab eller troløshed med at være et pagtsfolk og dermed også et billede i denne verden på, hvad og hvem Gud Herren er og vil med mennesker. Og snart er folket helt vildt troende og besinder sig i stort og småt i forhold til, hvad Gud har sagt og de læser i skrifterne. Og snart så kaster de sig ud i det værste afguderi. Og i rigtig meget af dette er der en meget central figur. Deres leder.

Langt hen ad vejen er folkets troskab eller troløshed en direkte udløber af lederens, kongens, stamfaderens troskab eller troløshed. Denne ene bliver altså ofte omdrejningspunktet eller garanten for velsignelse eller forbandelse over de mange.

Det videreføres i Ny Testamente. Men samtidig sker der også noget andet i dette. Den ene er stadig omdrejningspunktet for forbandelse eller velsignelse over Guds folk. Den ene er nu ikke længere en politisk, religiøs eller historisk skikkelse, og så er han alligevel. Den ene er Jesus Kristus, legemliggjort i historisk tid. Han er en politisk skikkelse i den forstand, at det, han står for, også får indflydelse på de politiske forhold, dvs. de samfundsmæssige forhold i menneskers dagligdag. Hvad han står for og videregiver bør mennesker tage til sig på en sådan måde, at de f.eks. ikke render og krænker andre mennesker på den ene eller anden måde, men respekterer andre og behersker eget begær. Han er en religiøs skikkelse, fordi han i sin

kontekst er både det lam, der ofres med korsets skam, og han er ypperstepræsten, der går i forbøn for folket.

Ændringen sker også deri, at Jesus er som dén ene ikke begrænset i tid og sted. Han er dén ene for Guds folk i alle tider og steder, kulturer osv. Velsignelsen og forbandelsen over folket er knyttet til ham alene. Forstået således, og det er så her, at der igen sker en ændring i definitionen af Guds folk, for han er dén ene i hvem Guds folk kan hente velsignelse eller forbandelse/fortabelse. Men Gudsfolket er ikke længere blot en homogen gruppe defineret ved omskærelse eller etnicitet eller geografi. Gudsfolket er defineret ved tro. Defineret ved tro på dén ene, Jesus Kristus.

På en måde kan man sige, at troskab og troløshed som begrundelse for velsignelse eller forbandelse/fortabelse, flyttes fra dén ene til den enkelte. Dette skyldes, at dén enes, Jesu Kristi, troskab kan der ikke rejses tvivl om. Han er tro mod Gud Herren og Hans pagt, og han er tro mod sin frelsergerning for mennesker. Hos ham er sagen i orden. Derfor flyttes tyngdepunktet, for vi kan ikke sige, at det er også fordi vi har en dårlig ener. Nej, nu ligger det hos os at findes troende eller troløse i forhold til den ene, Jesus Kristus.

I evangeliet hører vi om, at Jesus kalder disciple til sig. Det hedder ikke længere, at som folk hører I til hos mig. Det hedder: som menneske må du følge mig. Der er ingen mennesker, der bliver frelst, fordi de er medlemmer af folkekirken. Det er da meget sandsynligt, at medlemmer af folkekirken også bliver velsignet og frelst; men så skyldes det, at de har hørt kaldet og er kommet og har set Jesus og følger ham i troskab. Det hedder heller ikke i velsignelsen: Herren velsigne Jer. Det hedder 'dig'.

Vi har ikke Guds velsignelse på grund af flokken. Men vi er forenet i flokken, i Guds folk, fordi vi hver især har den samme, fulde og hele velsignelse af Gud Herren, i troskaben på Hans søn, Jesus Kristus, dén ene, og fordi vores velsignelse er bundet op på Guds Søn, Israels konge, som Nathanael udtrykker det i evangeliet. Han som Johannes Døber kalder "Guds lam".

Vi er i sidste del af kirkeåret. Snart rinder kirkeåret ud. Og vi har været hele livscyklussen rundt. Fra vugge til grav. Fra krybben i Betlehem og til den tomme grav i Jerusalem. Livet i naturen går sin dvale i møde. Liv er dødt, frugter og afgrøder er ved at være passé. Kalenderåret er også et billede på livet. Vi lever fra vugge til grav. Vi vokser og bærer frugt i livet. Og en dag er det slut. Og her i den sidste del af efteråret og kirkeåret bliver symbolikken tydeligere og tydeligere, og realiteterne bliver virkeligere og virkeligere i takt med falmen og hensygnen i naturen og livet.

Og samtidig så er det så vigtigt, at vi erkender og erfarer dette i lyset af dén ene og hans folk, Gudsfolket i troskab. For dels er det et kald til os, og det er nødvendigt, at kaldet lyder til stadighed, for nye mennesker til fornyelse, og for troende til fastholdelse. Et kald til at komme og se ham, dén ene, som vi har hørt om. Det kan da godt være, vi tænker: skulle det være noget særligt. Men så kom og se. Og se igen og se nyt, se større end det, vi så i går. Vi har måske både hørt og set ham og troet ham; men til det sidste står opfordringen til fortsat at se, høre og tro.

Og, og det er mindst lige så vigtigt, for at gøre os opmærksomme på, at han som dén ene er ham, i hvem vi ikke kun går mørke, kulde og død i møde sammen med naturen. I

ham går vi livet i møde. I ham går vi herligheden i møde. I ham skal vi se Himlen åben og Guds engle stige op og ned.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.